

1

Miercuri, 17 martie, ora 09.30 a.m.
Plaja Elbstrand, Blankenese, Hamburg

Fabel o mângâie ușor, cu mâna înmănușată, pe obraz. Un gest stupid, poate nelalocul său, dar un gest pe care îl consideră oarecum necesar. Își văzu degetul tremurând, în timp ce trasa curba obrazului fetei. I se strânse inima în clipa în care realizează cât de mult îi amintea de fiica sa, Gabi. Zâmbi subțire, forțat și își simți buzele tremurând, ca și cum mușchii feței sale s-ar fi încordat de atâta efort. Ea îl privi cu ochii ei mari. Ochi azurii, care nu clipeau.

Fabel fu cuprins de panică. Simțea nevoia să o cuprindă în brațe și să-i spună că totul avea să fie bine. Dar nu putea; și nu avea să fie bine. Fata continua să-i susțină privirea cu ochii ei azurii, care nu clipeau și nu se mișcau.

Fabel simți lângă el prezența Mariei Klee. Își retrase mâna și se ridică în picioare.

- Câți ani are? întrebă el, fără să se întoarcă spre Maria și continuând să o privească pe fată.

- Greu de spus. Cred că cincisprezece, șaisprezece. Nu știm încă nici cum o cheamă.

Briza dimineții ridică ușor câteva fire de nisip de pe plajă și le învărti ca pe o băutură amestecată într-un pahar. Câteva fire intrară în ochii fetei, oprindu-se pe pupile, dar fata nu clipi nici acum. Fabel simți că nu se mai putea uita la ea și își mută privirea în altă parte. Își

vârî mâinile în buzunarele pardesiului și întoarse capul spre farul cu dungi roșii și albe din Blankenese, nu din alt motiv, ci pur și simplu pentru a nu o mai vedea pe fata ucisă. Apoi se întoarse către Maria. Privi în ochii nevinovați, de un albastru-deschis, aproape cenușiu, ochi care nu spuneau niciodată foarte multe despre persoana din spatele lor și care dădeau impresia de răceală, de lipsă a emoțiilor, dar asta numai până când o cunoșteai bine pe Maria. Fabel oftă, ca și cum o durere sau o tristețe imensă i-ar fi golit plămâni de aer.

- Uneori, nu știu dacă mai pot continua să fac asta, Maria.

- Știu ce vrei să spunei, zise ea, uitându-se la față.

- Nu... vorbesc serios, Maria. Aproape jumătate din viața mea am făcut meseria asta și uneori simt că nu mai suport... Dumnezeu-le, Maria... seamănă atât de mult cu Gabi...

- De ce nu mă lăsați pe mine să mă ocup de asta? spuse Maria. Cel puțin, pentru moment. Stau eu de vorbă cu legiștii.

Fabel clătină din cap. Trebuia să rămână. Trebuia să privească. Trebuia să sufere. O privi din nou pe față. Ochii ei, părul, fața. Avea să-și amintească fiecare amănunt. Acel chip, care era prea tânăr pentru a purta pecetea morții, avea să rămână în galeria amintirilor sale, alături de toate celelalte chipuri - unele tinere, altele bătrâne, toate moarte - din anii de anchete criminalistice. Nu era prima oară când lui Fabel îi repugna relația unilaterală pe care era obligat să o aibă cu acei oameni. Știa că în următoarele săptămâni și luni avea să ajungă să o cunoască pe fată: avea să stea de vorbă cu părinții ei, cu frații și cu surorile, cu prietenii; avea să afle ce obiceiuri avea, ce muzică îi plăcea, care îi erau hobby-urile. Apoi avea să facă cercetări mai amănunțite: avea să afle de la prietenii ei apropiați secrete importante; avea să citească jurnalul pe care ea îl ținuse ascuns de ceilalți; avea să împărtășească gândurile pe care ea nu dorise să le împărtășească nimănui; avea să citească numele băieților pe care ea le mângălise la repezeală, în secret. Avea să construiască un tablou complet al speranțelor și al viselor, al spiritului și al personalității fetei care locuise cândva în spatele acelor ochi azurii.

Fabel avea să afle totul despre ea. Dar ea nu avea să-l cunoască pe el. Niciodată. El aflase de existența ei, atunci când fata nu mai putea afla nimic despre nimeni. Moartea ei. Sarcina lui Fabel era aceea de a-i cunoaște pe cei morți.

Fata continua să-l privească de jos, din nisip. Purta haine vechi: nu jerpelitate, dar șterse la culoare și uzate. Un tricou foarte larg, cu o fantomă desenată pe piept și blugi prespălați. Și, oricum, erau niște haine ieftine.

Zăcea întinsă pe nisip, cu picioarele sub ea și cu mâinile încrucișate în poală. Ca și cum ar fi îngenuncheat pe nisip și apoi ar fi căzut pe spate, rămânând nemișcată. Dar nu murise acolo. Fabel era sigur de asta. Ceea ce nu știa însă era dacă poziția ei era întâmplătoare sau fusese aranjată de cel care o lăsase acolo.

Apropierea lui Brauner, șeful echipei de tehnicieni legiști Spurensicherung, îl trezi pe Fabel din gândurile sale. Brauner păși pe scândurile puse pe niște cărămizi, care alcătuiau singura cale de acces și de ieșire de la locul crimei. Fabel îl întâmpină încruntat.

– Ce-avem, Holger? îl întrebă el.

– Nu mare lucru, spuse Brauner, abătut. Nisipul este uscat și fin, iar vântul îl poartă de colo-colo. Pur și simplu, șterge toate urmele. Eu personal nu cred că este chiar locul crimei... Tu?

Fabel clătină din cap. Brauner privi în jos, la cadavrul fetei, cu o expresie întunecată. Fabel știa că și Brauner avea o fiică și recunoscuse în tristețea din privirea acestuia o umbră a durerii pe care el însuși o simțea. Brauner trase adânc aer în piept.

– O să cercetăm atent locul, după care îi vom preda cadavrul lui Möller, pentru autopsie.

Fabel îi urmări tăcut pe specialiștii legiști din cadrul Spurensicherungsteam, îmbrăcați în salopete albe, cercetând locul crimei. La fel ca niște vechi îmbălsămători egipteni, care înfășurau o mumie, tehnicienii acoperiră fiecare centimetru pătrat al cadavrului cu fâșii de bandă adezivă Tesa, pe care le numerotau și le fotografiau, după care îl puseră pe o folie de polietilenă.

CRAIG RUSSELL

Odată locul crimei cercetat în amănunțime, doi salariați de la morgă ridicară cu grijă trupul fetei, îl puseră într-un sac de vinil, îl urcară pe un cărucior și pe jumătate îl împinseră, pe jumătate îl târâră pe nisipul moale. Fabel fixă cu privirea sacul de vinil, o pată indistinctă pe nisipul aproape alb, până când îl pierdu din vedere. Apoi se întoarse și privi înapoi la nisipul curat și la farul din Blankenese, până dincolo de Elba, spre țărmurile verzi, îndepărtate, din Altes Land, apoi privi în sus, la terasele verzi și îngrijite din Blankenese, cu vilele sale elegante și scumpe.

Fabel își spuse că nu văzuse niciodată un peisaj mai pustiu.

2

Miercuri, 17 martie, 09.50 a.m.

Spitalul Krankenhaus Mariahilf, Heimfeld, Hamburg

Asistenta-șefă *Oberschwester* îl urmărea cu privirea de pe coridor și avu o senzație de apăsare, de greutate pe inimă. El ședea, fără să știe că era privit, pe scaunul de lângă pat, aplecat înainte, cu mâna pe fruntea pământie și brăzdată de riduri a bătrânei. Din când în când o mângâia ușor pe părul alb; și tot timpul îi vorbea la ureche, murmurând încet cuvinte pe care numai femeia le putea auzi. Asistenta-șefă își dădu seama că lângă ea venise o colegă, care zâmbea cu compasiune, urmărind scena dintre fiul de vârstă mijlocie și mama cea bătrână. Asistenta-șefă arătă spre cei doi, cu un gest al bărbiei.

– Vine în fiecare zi... zâmbi ea amar. Nici unuia dintre copiii mei nu-i va păsa de soarta mea, când voi ajunge la vârsta ei, ascultă-mă pe mine.

Cealaltă asistentă zâmbi cu subînțeles. Cele două femei tăcură câteva clipe, fiecare dintre ele uitându-se la cei doi, dar gândindu-se, fiecare, tristă și înspăimântată, la propriul viitor îndepărtat.

– Poate auzi ce-i spune? întrebă după o clipă cealaltă soră.

– De ce nu? Atacul cerebral nu a făcut decât să o paralizeze și să o facă să-și piardă capacitatea de a vorbi, dar, din câte știm noi, nu i-a afectat complet facultățile mintale.

- Dumnezeule... Eu, una, aş prefera să mor. Închipeşti-vă... să fii prizonierul propriului tău corp.

- Cel puţin, ea îl are pe el, spuse asistenta-şefă. Îi aduce în fiecare zi cărţile acelea ale lui, îi citeşte din ele, apoi mai stă o oră acolo, o mângâie pe păr şi îi vorbeşte încet. Cel puţin, ea are parte de asta.

Cealaltă asistentă încuviinţă din cap şi oftă îndelung, trist.

În rezervă, bătrâna şi fiul ei păreau să fi uitat că erau priviţi. Ea zăcea pe spate, nemişcată, incapabilă să se mişte, în timp ce fiul său îi contempla profilul nobil, cu arcade înalte şi cu nas acvilin. Din când în când, din colţurile gurii subţiri i se prelingea câte un firicel de salivă, pe care fiul, grijuliu, i-l ştergea uşor cu o batistă împăturită. Îi dădu din nou părul de pe frunte şi se aplecă spre ea, aproape atingându-i urechea cu buzele şi vorbindu-i cu voce joasă, rar şi blând, şi mângâindu-i şuviţele argintii de păr de la tâmpole:

- Azi am vorbit din nou cu medicul, mamă. Mi-a spus că starea ta s-a stabilizat. Asta e bine, nu, *Mutti*? Nu se opri ca să aştepte un răspuns, pentru că ştia că ea nu i-l putea da. Oricum, medicul spune că, după acest atac puternic, ai avut ceea ce ei numesc o serie de atacuri „bâlbâite“... repetate, care te-au adus în starea asta. Mi-a mai spus că astea au trecut acum şi că starea ta nu se va înrăutăţi, dacă eu voi avea grijă ca tu să continui tratamentul. Ceea ce înseamnă, adăugă el după o clipă de tăcere, că ar fi posibil ca eu să te pot lua şi îngriji acasă. La început, doctorul nu a părut prea încântat de idee. Dar tu nu vrei să te îngrijească nişte străini, nu-i așa, *Mutti*? I-am spus asta medicului. I-am spus că te-ai simţi mult mai bine cu mine, fiul tău, acasă. I-am spus că aş putea aranja să se ocupe cineva de tine cât timp sunt eu la serviciu... şi în restul timpului, o să am eu grijă de tine, nu? I-am spus că asistenta ne poate vizita oricând în micuţul apartament confortabil pe care l-am cumpărat. Medicul zice că este posibil să te iau acasă spre sfârşitul lunii. Nu e grozav?

Tăcu. Se uită în ochii de un cenuşiu-deschis, care se roteau încet pe faţa imobilă. Chiar dacă dincolo de acei ochi ar fi existat o emoţie cât de mică, tot n-ar fi putut nimeni să o sesizeze. El îşi trase scaunul, apropiindu-l şi mai mult de pat.

- Sigur, știm amândoi că nu se va întâmpla așa cum i-am spus medicului, nu-i așa, mamă? Vocea îi rămase blândă și mângâietoare. Dar bineînțeles că nu i-am putut spune doctorului despre cealaltă casă... despre casa *noastră*. Sau despre faptul că o să te las să zaci zile întregi în propriul tău rahat, nu? Sau că o să petrec ore la rând explorând capacitatea care ți-a mai rămas de a simți durerea. Râse ușor, copilărește. Nu cred că doctorul ar fi de acord să te iau cu mine acasă, dacă ar ști toate astea, ce zici? Dar nu-ți face griji, n-o să-i spun. Doar dacă n-o să-i spui tu... dar tu *nu poți*, nu-i așa? Vezi tu, mamă, Dumnezeu te-a redus la tăcere și te-a legat. Țsta e un semn. Un semn pentru mine.

Capul bătrânei rămase nemișcat, dar în colțul ochiului îi apăru o lacrimă, care se prelinse în cutele pielii de pe tâmplă. El coborî și mai mult vocea, după care continuă, pe un ton conspirativ:

- Vom fi împreună. Tu și cu mine. Singuri. Și vom putea vorbi despre zilele de demult. Despre zilele de demult, petrecute în casa noastră mare și veche. Despre copilăria mea. Despre vremea când eu eram slab, iar tu, puternică. Vocea îi deveni șuierătoare, începând să picure venin în urechea bătrânei. Am făcut-o din nou, *Mutti*. Încă una. Ca acum trei ani. Dar de data asta, întrucât Dumnezeu te-a legat în închisoarea trupului tău hidos, nu te mai poți amesteca, nu mai poți face nimic. De data asta, nu mă poți opri, iar eu voi continua să o fac... iar și iar. Va fi micul nostru secret. Vei fi acolo la sfârșit, mamă, îți promit. Dar acesta nu este decât începutul...

Afară, pe coridor, cele două asistente, neavând cum să bănuiască tot ce se petrecuse între fiu și mamă, se întoarseră cu spatele la camera de spital și la tabloul patetic al unei vieți pe cale să se stingă și al unui devotament filial nemărginit. În clipa aceea, intruziunea într-o viață mai tristă decât a lor luă sfârșit și cele două femei reveniră la planificarea turelor, la grafice și la distribuirea medicamentelor.

Miercuri, 17 martie, 04.30 p.m.
Polizeipräsidium, Hamburg

Aerul rece și proaspăt al dimineții cedase în fața aburului umed, alb-argintiu, care își croise alene drum dinspre Marea Nordului. O burniță slabă stropea geamurile ferestrelor din biroul lui Fabel, iar priveliștea parcului Winterhuder Stadtpark părea lipsită de viață și de culoare.

În fața biroului lui Fabel ședeau două persoane: Maria și un bărbat scund și gras, până în cincizeci de ani, al cărui scalp strălucea prin părul cărunt, tuns periuță. *Kriminaloberkommissar* Werner Meyer lucrase cu Fabel mai multă vreme decât oricare dintre ceilalți membri ai echipei. Subordonat ca rang, dar mai în vârstă decât acesta, Werner Meyer nu era numai colegul lui Fabel, era prietenul și, adesea, mentorul său. Werner avea același grad ca și Maria Klee și, împreună, erau mâna dreaptă a lui Fabel. Totuși, Werner era numărul doi în comandă după Fabel. Avea mult mai multă experiență practică în calitate de ofițer de poliție decât Maria, cu toate că aceasta din urmă fusese foarte ambițioasă la universitate, unde studiasse dreptul și, mai târziu, la academiile de poliție *Polizeifachhochschule* și *Landespolizeischule*. În ciuda expresiei dure și a staturii masive, Werner proceda foarte metodic în investigațiile sale, aborda totul cu meticulozitate și acorda o mare atenție detaliilor. Werner lucra „ca la carte” și se dovedise nu o dată mai eficient decât șeful său, care se

baza aproape întotdeauna pe propria „intuiție“. Werner se considerase întotdeauna partenerul lui Fabel și numai timpul și evenimentele dramatice care avuseseră loc îl făcuseră să se obișnuiască cu ideea de a lucra cu Maria.

Dar în final reușiseră să alcătuiască o echipă. Și asta tocmai datorită diferențelor dintre ei: pentru că reprezentau două generații diferite de ofițeri de poliție, combinând și deosebind experiența de expertiză și teoria de practică. Dar ceea ce îi ajuta cu adevărat să lucreze ca o echipă era ceea ce aveau în comun: un angajament total și ferm față de rolul lor de ofițeri în cadrul Mordkommission.

Fusese ședința preliminară obișnuită. Crimele erau de două feluri: cele care impuneau o urmărire imediată „la cald“, atunci când cadavrul era descoperit la scurt timp după moarte sau când existau dovezi clare și incontestabile; apoi erau cele care impuneau o urmărire „la rece“, atunci când ucigașul reușise să se distanțeze în timp, în spațiu și din punct de vedere medico-legal de actul criminal, nelăsându-le polițiștilor decât dovezi disparate pe care aceștia să le adune la un loc: un proces laborios și de lungă durată. Uciderea fetei de pe plajă era un caz de urmărire „la rece“; un caz nebulos, amorf. Era nevoie de mult timp și de multă muncă anevoioasă, până să-i dea o formă bine definită. De aceea, ședința de după-amiază fusese una tipică, preliminară, de început de caz: trecuseră în revistă puținele date de care dispuneau și programaseră ședințele ulterioare, în cadrul cărora aveau să examineze raportul medicului legist și rezultatele autopsiei. Punctul de plecare avea să fie cadavrul în sine, care nu mai era o persoană, ci o sursă de informații, în legătură cu ora, *modus operandi* și locul crimei. Iar analiza moleculară a ADN-ului, ca și celelalte date obținute pe baza acesteia aveau să ajute la identificarea cadavrului. Cea mai mare parte a ședinței fusese consacrată alocării de resurse pentru demararea investigațiilor, prioritate având identificarea fetei ucise. Fata ucisă. Fabel era ferm hotărât să-i descopere identitatea, deși momentul de care se temea cel mai mult era tocmai acela când cadavrul devenea o persoană, iar numărul cazului, un nume.

După ședință, Fabel o rugă pe Maria să mai rămână. Werner se uită cu subînțeles la șeful său, subliniind astfel și mai mult situația

jenantă creată. Acum, Maria Klee, îmbrăcată cu o bluză neagră, scumpă, și cu pantaloni gri, ședea picior peste picior și își ținea degetele lungi încrucișate pe genunchi, impasibilă și oarecum protocolară, așteptând ca șeful ei să înceapă să vorbească. Întreaga înfățișare exprima stăpânire de sine, iar ochii albaștri-cenușii păreau impasibili sub arcada întrebătoare a sprâncenelor. Totul la Maria Klee degaja încredere, autocontrol și autoritate. Dar acum, între ea și Fabel apăruse o oarecare stânjenală. Maria se întorsese la serviciu cu o lună în urmă, iar acesta era primul lor caz major, de după întoarcerea ei. Date fiind împrejurările, între Fabel și Maria se crease un anumit gen de intimitate care îi apropiase mai mult decât dacă ar fi făcut dragoste. Cu nouă luni în urmă, petrecuseră câteva minute singuri, sub un cer plin de stele, pe un câmp părăsit din Altes Land. Respirațiile li se împreunaseră, iar Maria cea sigură de sine devenise o fetiță, îngrozită la gândul că avea să moară. Fabel îi legănase capul și o privise tot timpul în ochi, vorbindu-i pe un ton mângâietor, nelăsând-o să se cufunde într-un somn din care nu avea să se mai trezească, nedându-i voie să-și ia privirea de la el sau să privească în jos, la mânerul hidos al cuțitului cu lamă lată care îi ieșea de sub cutia toracică. Fusese cea mai cumplită noapte din cariera lui Fabel. Dăduseră de urma celui mai periculos psihopat cu care se confruntase vreodată Fabel: un monstru, răspunzător de o serie de crime rituale, neobișnuit de sălbatice. Urmărirea se soldase cu moartea a doi polițiști: unul din echipa lui Fabel, un ofițer tânăr și inteligent, pe nume Paul Lindemann, și un agent în uniformă al SchuPo din cadrul comisariatului local de poliție. Ultimul ofițer pe care îl întâlnește psihopatul, pe când încerca să scape cu fuga, fusese Maria: în loc să o omoare, o lăsase cu o rană potențial fatală, știind că Fabel trebuia să aleagă între a continua urmărirea sau a salva viața ofițerului său. Fabel făcuse singura alegere de care fusese în stare.

Amândoi, și Fabel, și Maria, rămăseseră cu câte o cicatrice, diferită în cazul fiecăruia. Lui Fabel nu i se întâmplase niciodată să piardă un ofițer în timpul unei misiuni, iar în noaptea aceea pierduse doi și fusese cât pe ce să piardă și un al treilea. Maria pierduse foarte mult sânge și fusese cât pe aci să moară pe masa de operație. Apoi stătuse

timp de două săptămâni la terapie intensivă, acel ținut al nimănui, unde se zbatuse între luciditate și inconștiență, între viață și moarte. Urmaseră după aceea șapte luni de recuperare lentă. Fabel știa că Maria își petrecuse ultimele două luni în sala de gimnastică, pentru a-și recăpăta nu numai forța fizică, dar și ceva din voința de fier care înainte o făcuse să fie cunoscută drept un ofițer de poliție ferm și eficient. Acum, Maria ședea în fața lui Fabel, aceeași Maria cu privirea de neclintit și cu degetele încrucișate pe genunchi. Dar cu toate că îi înțelegea și îi aprecia limbajul corporal, Fabel nu putea uita noaptea în care îi ținuse mâna înghețată într-a lui și îi ascultase respirația întretăiată în timp ce tânăra îl implora, cu o voce de copil, să nu o lase să moară. Era un moment pe care amândoi trebuiau să-l depășească.

– Știi de ce vreau să vorbesc cu tine, Maria, nu?

– Nu, șefu'... Este legat de acest caz?

Dar privirea serioasă, albastră-cenușie, deveni șovăitoare, iar Maria își scutură un fir de praf invizibil de pe pantalonii impecabili.

– Ba cred că știi, Maria. Trebuie să aflu dacă ești pregătită să te ocupi până la sfârșit de acest caz.

Maria dădu să protesteze, dar Fabel îi făcu semn să tacă.

– Uite ce e, Maria, o să fiu sincer cu tine. Aș putea foarte bine să nu spun nimic și să-ți încredințez sarcini de mai mică importanță, colaterale, până în momentul în care mă voi convinge că ești pregătită. Dar eu nu procedez așa, nu e stilul meu. Și tu știi asta. Fabel se aplecă înainte, sprijinindu-se cu coatele de masă. Te apreciez mult prea mult ca ofițer, pentru a te trata cu atâta lipsă de respect. Dar, în același timp, te apreciez prea mult pentru a pune în pericol sănătatea ta... și eficiența echipei... împingându-te în linia întâi a unei investigații pentru care nu ești pregătită.

– Ba sunt pregătită, răspunse Maria, vocea ei lovind aerul cu o mulțime de așchii reci, de oțel. Știu tot ce trebuie să știu. Nu m-aș fi întors la muncă dacă mi-ar fi trecut prin cap că aș putea compromite eficiența echipei.

– La naiba, Maria, eu nu mă îndoiesc de tine. Nu îți pun sub semnul întrebării profesionalismul... Fabel îi întoarse privirea la fel de sincer. Aproape că te-am pierdut în noaptea aceea, Maria. L-am